

Raportti ulkomaanjaksosta

Sosiaali- ja terveysalan perustutkinto, lähihoitaja, mielenterveys- ja päihdetyö

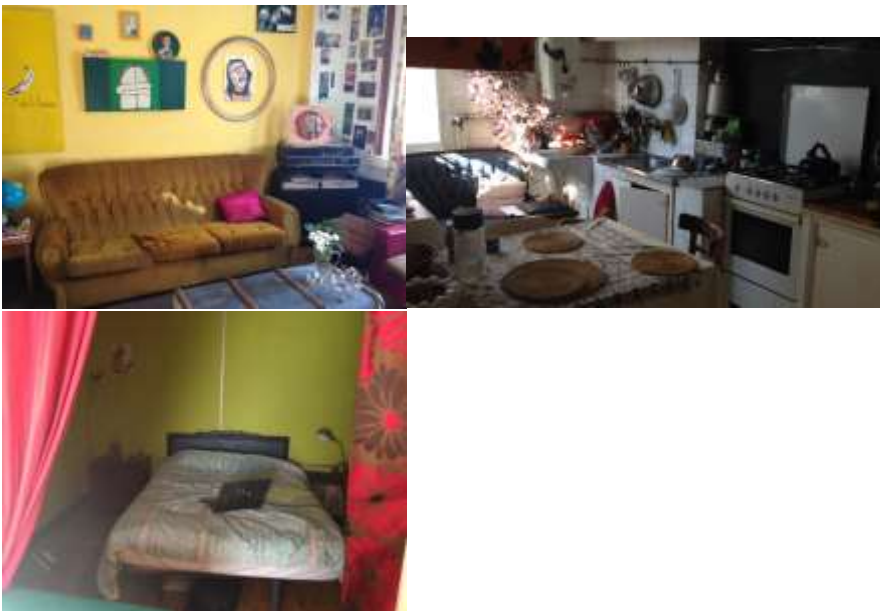
Harjoittelupaikka: ACLAD, La Coruña

<http://www.xn--acladcorua-19a.es/>

jakson kesto: 1.10-26.10.2018

Sain asunnon harjoitteluajaksi Luksian opiskelijan kautta. Hän oli myös ollut vaihdossa samassa kaupungissa ja asunut samassa asunnossa. Jaoin asunnon vuokraemäntäni kanssa. Maksoin vuokraa 400 euroa kuukaudesta, sisältäen sähkön, veden, kaasun ja internetin. Minulla oli asunnossa oma huone ja jaetut oleskelutila, keittiö ja kylpyhuone. Mielenkiintoista asunnossa oli kaasuhella ja lämpimän veden lämmityssysteemi.

Kuvia asunnosta:

Ennen harjoittelujaksoni alkua kävin koululla tutustumassa. Minut otettiin lämpimästi vastaan ja kävin syömässä kansainvälisen koordinaattorin Cristinan kanssa. Alla kuva koulusta ulkopuolelta:

Koulu sijaitsi ihan meren rannalla, alla kuva koululta päin otettuna:

Kävimme kansainvälisen koordinaattorin kanssa tutustumassa myös työpaikkaan ennen harjoittelun alkua. Oli mukava nähdä paikka etukäteen ja kuulla vähän jakson kulusta.

Tässä kuva työharjoittelupaikan edustalta:

Ensimmäisenä viikkona tutustuin yksikön toimintaan ja työtovereihin. Pääsin mukaan psykologin ja sosiaalityöntekijän vastaanotolle. Yksikössä työskentelee useita ammattilaisia, mm. psykiatreja, psykologeja, sosiaalityöntekijöitä, sosiaalikouluttajia ja sairaanhoitajia. Pääasiassa olin mukana päiväyksikön toiminnassa, jossa kävi päivittäin 10–15 asiakasta. Päiväyksikössä oli toimintaa klo 8:30–13:30. Siellä muun muassa väritettiin, tehtiin erilaisia loogisia tehtäviä, oli tietovisoja, lääkärin luento ravitsemuksesta ja lisäksi sosiaalikouluttajat pitivät keskusteluja eri aiheista, mm. itsetunnosta ja aivojen toiminnasta. Seuraavina viikkoina sain tutustua muun muassa sairaanhoitajan työhön, ennaltaehkäisevään työhön kouluissa sekä terapeuttisen yhteisön toimintaan. Espanjalaiset puhuvat todella paljon, mikä oli kielen oppimisen kannalta hyvä. Jonkun verran perehdyttämisen suhteen täytyi olla itse aktiivinen ja kysellä kysymyksiä, mikä myöskin oli oppimisen kannalta hyvä asia. Työkielenä käytin ainoastaan espanjaa, joten kaikkea en aina ymmärtänyt, mutta joka päivä huomasin ymmärtäväni paremmin. Puhuminen oli myös välillä haasteellista, kun ei pystynyt ilmaisemaan asiaa niin kuin haluaisi. Joskus myös huomasi jättävänsä asioita sanomatta, koska en tiennyt miten sen sanoa. Työkulttuurissa huomasin paljon eroja. Esimerkiksi espanjalaiset eivät syö lounasta puolen päivän aikaan. Työpäiväni kestivät 9-14 ja tällä välillä minulla ei ollut lainkaan ruokataukoa. Sopeuduin kuitenkin rytmiin niin, että söin aamulla aamupalan ja sitten isomman aterian töiden jälkeen noin klo 15. Sitten illalla söin jotain iltapalaa. Huomasin, että espanjalaiset eivät olleet niin organisoituneita kuin suomalaiset ja aluksi meininki vaikutti melko kaoottiselta, mutta siihen kyllä tottui. Paperille kirjoittamisen ja kirjaamisen määrä yllätti, monet asiat kirjattiin vain paperille ja useasti käsialalla, josta oli vaikea saada selvää. Espanjalaiset olivat hyvin ystävällisiä ja kaikki työtoverit ja asiakkaat ottivat minut todella lämpimästi vastaan. Myös potilaat olivat hyvin ystävällisiä, kunnioittavia ja avoimia. Fyysinen kosketus oli hyvin yleistä, esimerkiksi tervehdittäessä (ja hyvästeltäessä) annettiin kaksi poskisuudelmaa. Ohjaajien ja potilaiden välillä oli lämminhenkistä kosketusta.

Työpaikkani sijaitsi n.6 km keskustan ulkopuolella, joten menin sinne bussilla. Vuokraemäntäni auttoi minua hankkimaan paikallisen bussikortin, jolla yksi bussimatka maksoi 0,85 euroa. Sattumalta työpaikan lähelle menevä bussi lähti ihan asuntoni vierestä. Työmatka kesti noin puoli tuntia sinne ja vähän enemmän takaisin.

Vapaa-ajalla kävin joogassa ja kävelyllä niemenkärjessä meren rannalla ja hiekkarannoilla. Vuokraemäntäni on taiteilija ja pääsin käymään hänen taidenäyttelynsä avajaisissa läheisessä kaupungissa. He olivat tehneet taideteoksia merestä kerätystä (lähinnä muovi-) roskasta. Lisäksi kävin hänen kanssaan muutaman kerran illalla tapaamassa hänen ystäviään. Työpaikkaohjaajani myös laittoi minut tekemään joka päivä kotona yhteenvedon päivästä espanjaksi, joten sen tekemiseen meni varsinkin aluksi aika paljon aikaa. Lisäksi opiskelin ja tein jonkun verran etätöitä vapaa-ajallani. Vastaanottava organisaatio olisi varmaan järjestänyt jotain ohjelmaa, jos olisin halunnut, mutta keksin tekemistä itsekin. Myös työtoverini pyysivät minut eräänä iltana kuuntelemaan konserttia ja syömään, se oli mukavaa. Paikallisen oppilaitoksen kansainvälinen koordinaattori vei minut eräänä lauantaina ajelulle alas Galician rannikkoa. Maisemat olivat todella hienot ja sää mahtava. Tyttäreni, äitini ja äitini puoliso viettivät viikon kanssani La Coruñassa ja oli mukavaa nähdä etenkin tytärtä tuona aikana, näin ei erossa olon aika venynyt liian pitkäksi.

Vapaa-ajan juttuja:

Lähdin matkaan ilman suurempia ennakko-odotuksia, mielestäni sillä lailla saa parhaan kokemuksen, kun katson paikan päällä, miten asiat ovat ja sopeudun tilanteisiin kun ne ovat kohdalla. Olin ollut Espanjassa myös aiemmin ja olen muutenkin matkustanut, uskon että tämä auttoi myöskin sopeutumiseen. Nyt olin kuitenkin ensimmäistä kertaa paljon paikallisten kanssa tekemisissä ja töissä ulkomailla, joten sen suhteen tämä oli uusi kokemus. Minua yllätti se, kuinka kunnioitavasti ja kauniisti kaikki kohtelivat minua. Omasta kulttuuristani opin sen, että suomalaiset ovat hiljaisia, ujoja ja järjestelmällisiä, espanjalaiset taas puheliaita, avoimia ja spontaaneja. Mielestäni suomalaisten vahvuuksia ovat luotettavuus ja se, että pysähdymme miettimään ennen kuin toimimme, keskitymme yhteen asiaan kerrallaan ja osaamme kuunnella. Espanjalaisessa kulttuurissa hienoa taas on kohteliaisuus, avoimuus ja spontaanisuus. Ammatillisessa maailmassa tietenkin nousevat esiin myös samat kulttuuriset erot, mutta lopulta olemme kaikki ihmisiä ja yhteisen sävelen voi löytää eroavaisuuksista huolimatta.

Sain tältä opintojaksolta valtavasti uusia kokemuksia ja mahtavia muistoja sekä valtavan määrän yhteenkuuluvuudentunnetta sekä potilaiden, että muiden tapaamieni ihmisten kanssa. Tämän kaltaiset kokemukset kasvattavat ihmisenä, laajentavat ajattelua ja mieltä ja opettavat, että erilaisuus on valtava rikkaus. Näistä taidoista on hyötyä myös työelämässä varsinkin ihmisten kanssa toimiessa.

Oma kokemukseni oli todella mahtava ja suosittelen lähtöä kaikille, joille se tuntuu sellaiselta asialta, jonka haluaisi tehdä. Uusi kulttuuri vaatii toki aina sopeutumista, mutta juuri tuo sopeutumaan oppiminen on palkitsevaa. Itse puhun espanjaa, joten en tiedä, miten olisi pärjännyt pelkällä englannilla, sillä Espanjassa englannin kielen osaaminen ei ole niin yleistä kuin Suomessa.